

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Introdvctio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

opus est, pro qua impetranda recurramus pro more ad Virginem sacratissimam, cui felix hic vir fuit p̄ijssimē addic̄tus, & per quam singulares gratias, & fauores ab ipso Domino accepit. Ave Maria, &c.

INTRODVCTIO.

MEMORIA IOSIAE, &c. stupendum est strictum illud vinculum vniōnis & amoris, colligatio illa & amicitia, quam Deus in omnibus creaturis aliquam similitudinem, conformitatem, ac mutuam aliarum ab alijs dependentiam habentibus posuit; admirandus quoque ille quasi naturalis affectus, quem omnes habent, vt sint simul, nec alijs ab alijs se parentur: Ad cuius rei probationem omittamus creaturas illas, quae sensu carent; imo & eas, quae sensu quidem vtuntur, sed sunt irrationales: & loquamur solum de ijs, quae ratione ducuntur, in quibus id quod diximus, eminenter apparet: nisi depravata voluntas id impedit. Nam quemadmodum Ratio iuuat ad similitudinem, conformitatem, ac mutuam aliarum ab alijs dependentiam cognoscendam: ita etiam conductit plurimum ad hanc vniōnem conseruandam. Hinc affectus ille naturalis adeo vehemens oritur, quo filius cupit esse apud suum parentem, & parens apud filium; frater apud fratrem; amicus apud amicum; & conterranei cum suis conterraneis; fidelis seruus cum suo hero, & subditus cum humano & clemente suo Domino; ac denique quiunque maiorem inter se habent conuenientiam, & aliorum ab alijs subordinationem: & eo usque affectus

affectus huius vis peruenit, ut cum tales non possumus apud nos superstites habere; optemus simul nobiscum aut propè nos etiam mortuos habere, quos dileximus, eorumque ossibus quasi adhærere; demusque operam, vt etiam in ipsa morte conueniant, & simul sint in una Ecclesia, in una Capella, imo in uno sepulchro; ita vt amor hic, & naturalis affectus videatur, cum ipsa morte contendere, & par illi esse, ita interpretans illud

¶ Cant. 8.6. Canticorum: a fortis est vt mors dilectio, dura sicut infernus & mulatio; & per verbum inferni sepulchrum intelligens. quasi dicat: non est mors potens, nec ipsum sepulchrum ad amorem hunc, & affectum naturalem eorum, qui se in vita dilexerunt, impediendum: nam etiam in ipsa morte, & sepulchro volunt eorum ossa simul conuenire. Quoties nec sine mysterio (ad naturalem hunc affectum cordibus hominum ab ipsa natura innatum ostendendum) repetunt diuinæ scripturæ in libris Regum & Paralipomenon desiderium, quo Reges Iudææ tenebantur, vt in sepulchris Patrum suorum sepelirentur; & ita fieri post mortem illorum consueisse, dicitur enim: sepultus est in cunctate David cum Patribus suis, &, sepelierunt eum in sepulchro Patrum suorum: & in eisdem libris contrà scribitur de aliquibus, quod non fuerint sepulti cum Patribus suis, nec ossa cum ossibus coniuncta, in poenam & quidem magnam: vt euenit Ioram, & Ioas, & temerario illo Ozia. Hunc naturalem affectum insinuat sanctus Augustinus, cum ait, matrem suam S. Monicam desiderium ingens habuisse moriendi in Africa, vt posset in sepulchro viri sui sepeliri: quamuis aduentus,

¶ Paral. 21.

¶ 24. ¶ 26.

¶ lib. 1. Con-

¶ f. 10.

rens, Dei voluntatem esse ut ad ostia Tiberina
moreretur, sanctæ eius voluntati libenter ac-
quieuit. Mille possemus huius rei exempla ex
omni antiquitate adducere: sed satis sit dicere:
adèo affectum hunc in hominibus vixisse, vt Ci-
cero in eleganti illa Oratione, quam habuit pro
Sexto Roscio Amerino, ut misericordiam eius extolle-
ret, in quam aduersarij eum coniecerant, non ha-
buerit efficaciorem rationem, quam ut diceret:
cui de tanto patrimonio, ne iter quidem ad sepul-
chrum Patrum relictum est: Ut scilicet illud vide-
ret: quasi dixerit: adèo cupiunt homines sepul-
chra Patrum suorum propè se habere, & posse ad
illam ire, & saepius inuisere, ut non potuerit magis
exaggerari miseria, in quam Roscius eius hostes
coniecerant, quād dicendo, quod accessum im-
pediuerint ad sepulchrum illud. In ipsis etiam
sacris literis duo huius rei habemus exempla sin-
gularia: alterum est sanctæ illius mulieris Ruth,
qui cum amorem & affectum erga Socrum suam
Noemi etiam si alienigenam in naturalem iam
conuertisset, cupiens nec viuam nec mortuam ab
illa separari ei dixit: b *quocunque perrexeris per-*
gam; & ubi morata fueris, & ego pariter morabor:
que te terra mortuentem susceperebit, in ea moriar, ibi-
que locum accipiam sepulture. Alterum est magni
illius Patriarchæ Iacob, (vt proprius iam ad no-
strum propositum accedamus) qui, cùm iam esset
propè mortem & in terra aliena, cupiens ossa sua
cùm suorum parentum ossibus coniungi, manda-
uit valde serio filijs suis, ut corpus suum trans-
ferrent in terram Chanaam, vbi Pater eius Isaac, c *Genes. 49.*
& Annus Abraham sepulti erant: c *Sepelite, in 79.*

Rr quit;

b *Ruth i. 16.*

quit, me cum Patribus meis in spelunca duplice, quæ est in agro Ephron Hetei. In qua re duæ fuerunt

circumstantiæ, quæ satis ostenderunt naturalem

Genes. 50. 5. hunc affectum, de quo agimus. Prima fuit ipsum desiderium & præceptum patris; secunda, cura & amor boni eius filij Ioseph, qui præcipue negotium illud in se receperat; & non solum tanquam filius obediens, & cupiens exequi mandatum Patris, corpus eius curauit in terram Chanaam deferri; sed etiam affectu ipso naturali, de quo loquimur, ductus: nam cupiens & ipse in patria sua

Gen. 50. 24. sepeliri (quod in suo testamēto constituit, & post-

Exod. 13. 19. ea Moyses impleuit) noluit ossa sua separari ab ossibus sui parentis. Quare statim corpus eius ad Auorum suorum sepulchrum detulit, ut omnia ibi simul essent. Et licet ipsius Ioseph ossa postea

Iosu. 34. 32. reposuerint in parte illa terræ promissionis, quæ vocabatur Sichem, (ob reuerentiam fortè sepulchri trium illorum sanctorum Patriarcharum) non tamen illud reposuerunt procul ab illo, ut affectum illum ac desiderium naturale, de quo agimus explerent.

TO RVS hic discursus est effigies quædam valde ad rem eius causæ, quæ nos hodierna die ad hanc Ecclesiā conuocauit, ut ossa Patris Baltassaris Aluarij, loculo illo inclusa, videremus; quæ ex Provincia Toletana ad Castellanam allata sunt, & in hoc Villa-garriensi Collegio collocata, est enim hoc opus ortum ex affectu illo & amore, quo filij tenentur simul manendi cum suis parentibus, tam in vita quam post mortem; & imitatio quædam valde ad viuum eius, quod fecit Ioseph cum corpore Patris sui Iacob: quamuis

uis enim ibi adfuerit parentis morientis mandatum, hic autem non: adfuit tamen amor & cura fidelis ac benevoli filij, qui ad imitationem Ioseph id fuerit exsequutus. Nec dubito, magno solatio dilecto huic Patri nostro futurum fuisse, ut in hac Provincia ultimum suum diem obiret; suaque ossa simul essent cum ossibus Patrum, ac fratrum, totque filiorum suorum: sed existimauit fortè, etiam in Provincia Toletana se inter eosdem vitam suam finire: non solum, quod Societatem ingressus fuerit in præcipua eius parte, Vniuersitate scilicet complutensi; & per aliquot annos ibidem vixerit; & quod tempore mortis sua esset totius Provinciae Præpositus, & Pater: sed, quod etiam simul sciret singularem charitatis, & vnionis spiritum, quo Deus vult coniunctos & colligatos esse omnes, quicunque sunt in Societate, cuiuscunque nationis sint, & in quacunque mundi parte conueniant; & in viginti tribus provincijs, quas hodie habet Societas, distributas ferre in omnem terræ regiones, omnes qui in ea sunt habere cor unum, & animam unam: propter has, inquam, rationes, crediderim, illum nec dixisse, nec petiisse, ut ossa sua in hanc Provinciam deferrantur: sed quamvis haec non adfuerint, non tamen defuit amor ac desiderium Ioseph filij dilecti, huius, inquam, Provinciae, & nominatim huius Collegij, filij ipsius valde dilecti, quod cupidum habendi apud se dilecti sui patris ossa, ea petiit, & obtinuit per piam suam matrem, Donam, ac Fundatricem D. Magdalenam Vlloiam, & nunc simul sunt, ut videtis in illo oculo: ut inter plurima & insignia opera ac beneficia, (ob

Rr 2

quæ

quæ tota Societas, & peculiariter hęc Prouincia,
& in ea maxime hoc Collegium eidem sumus ob-
stricti, vt eius memoria in cordibus nostris peren-
netur) non sit hoc minimum; sed valde singularē et
quod curauerit felicissima ista ossa huc adferri,
vt Collegium hactanti voti ac desiderij sui com-
pos euaserit. Cuius desiderij causa non tantum
fuit naturalis ille affectus, etiam si adeò ille sit ve-
hemens, qualem diximus esse vñionis, aliarum re-
rum cum alijs, præcipue quam filij cum parenti-
bus habere desiderant; sed alia quoque excelsior
ratio de cælo allata: vt hac ratione, recentiorem
conseruantes memoriam talis Patris, imitemur
rara virtutum eius exempla. Magna quidem fuit
memoria, quam tota hęc Prouincia, & maximè
hoc Collegium habuit semper de benedicto hoc
Patre suo; & magnum solatium, quoties eius ab-
sentis recordabatur. Hoc testata sunt corda, lin-
guæ, & colloquia omnium, qui illum nouerunt;
hoc muri eius Ecclesiæ, ipsius tempore erecti cùm
Rector esset, & Tyronum Magister; hoc cubicu-
la & pergulæ, siue transitus huius Collegij, in quo
suauissimus sanctitatis eius odor remansit; hoc
huius Oppidi plateæ, per quas transiit aliquoties,
& vestigium virtutum suarum reliquit. Sed
ab hodierno die in posterum solatium hoc erit
magis commune omnibus eius filijs, huic Colle-
gio, ipsi Oppido, totique Prouinciae: siquidem il-
lum præsentem iam habent, eiusque ossibus fru-
untur, quæ tanquam fragrantissimi balsami vase
suauissimum odorem exhalant, eiusque memo-
riam cum tam propè sint, efficacius renouant.
Quamobrem magni huius serui Dei memores ju-

re opti-

OSSIUM P. BALTHASS. ALVARBZ. 629
re optimo dicere licebit : *memoria Iosiae*, &c.

PVNCTVM I.

VT autem hoc distinctius & in particulari magis declaretur obseruandum est: tribus modis excitari posse in nobis rei alicuius memoriam: aut sola imaginatione interna ab alijs internis speciebus, quas in se habet, excitata: quæ ad talis rei memoriam eam deducunt, eiisque speciem & figuram repræsentant; aut sermone & colloquio de eadem re, cuius memoriam ipsum colloquium sensim reddit viuaciorem; aut denique tertio ex auditu eorum, quæ alij loquuntur, & agunt de eadem re: tunc enim auditus tantum sufficit, ut interius rei memoria excitetur. Nunc igitur dico, omnibus his tribus modis dicere nobis prædicta verba, etiam si metaphorica, quæ alia effet memoria, quæ in populo hebræo de pio illo Rege Iosia haberetur: ac proinde eisdem significari, quam de bono P. Balthassare Aluari habere debeamus.

AD explicandum primum, hoc est, quâ ratione memoria debeat internè ab imaginatione excitari, vñus est Sapiens aptissima metaphora, cùm dixit: *memoria Iosiae in compositione odoris facta opus pigmentarij*, &c. quasi diceret, eum in modum, quo excellens ac compositionum & fragrantium mixturarum consciendarum peritissemus quispiam res varias miscet, muscum, balsamum, succinum, storacem, & similia, ex quibus globum componit fragrantissimi odoris: ita memoria sancti huius Regis esse debet, sicut ipsa imaginatio, quæ in se conseruat species alicuius

Rr 3

Dei